בס"ד
"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', כ"ז באייר תש"ע (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לציון יום ירושלים, כ"ח באייר...

[מתוך המאמר, "כבשי דרחמנא" (=חשבונותיו של השם יתברך) – על האירועים של חודש אייר בדורינו – ר' אליה' כי-טוב]

כ"ח באייר, היום השלישי של מלחמת ששת הימים [לצפיית סרטוני המלחמה, ניתן להתחיל מכאן] הוא היום בו הובסו כל צבאות ערב שבאו להשמיד, להרוג ולאבד את כל זרע ישראל בארץ-ישראל. הוסרו מצורי האויבים בגבולות הארץ מסביב, חזרה גזלה לבעליה – זו **ירושלים** עיר הקודש, שמתחילה גזלה ברובה מישראל. באותו יום, שוב היתה ירושלים עיר אחת שלמה שכולה ביד ישראל, ונפתחו לרווחה כל המקומות הקדושים לישראל מקדשיהם.

בשנת 5727 ליצירה (1967 למניינם) היה הדבר הגדול הזה - 19 שנה ועוד 23 ימים לאחר אותו **ה' באייר** שבו חזר שלטון לישראל על מקצת מגבולות ארץ-ישראל.
שני ימים קודם לכן, ביום כ"ו באייר [אתמול], עמדו כל צבאות מצרים, כמאה רבוא, בדרומה של ארץ-ישראל ועמדו כל צבאות עבר הירדן על אדמת ארץ-ישראל במזרחה ובדרומה ובירושלים, וצבאות סוריא בצפונה. גם עיראק, היא בבל, נלוותה עמהם, ויעמדו צבאותיה בין צבאות עבר הירדן, וביד כולם כלי משחית כחול הים לרוב מאשר נתנו להם שונאי ישראל בארץ צפון הרחוקה, היא רוסיא, חינם אין כסף. ויצעקו כולם קול אחד באוזני כל העולם: כלה אנו עושים בישראל! כליון חרוץ אשר לא יוכלו מלט נפשם. משלוש רוחות אנו באים על ישראל – מדרום, וממזרח ומצפון, והים סוגר עליהם ממערב. אמר אויב: נרדפם לישראל, נשיגם, לים נדחפם ושם נטביעם!

ונהפוך היה, אשר ישלטו היהודים בשונאיהם!
ביום כ"ו באייר, החלה מלחמת המגן של צבא ישראל וביום ב' בסיון שלאחריו [השבת הקרובה] שקטה המלחמה, ויד ישראל עושה חיל בכל ששת הימים האלה עד אם כילו לעשות ככל אשר ברצונם לעשות, להגן ולהציל ולהדוף אויב הרחק הרחק לתוך עומק גבולות הארצות שהם יושבים בהנה.

חביב הוא יום **כ"ח באייר**, אעפ"י שעדיין המלחמה לא פסקה עוד, שבאותו יום חזרה ירושלים להיות עיר אחת שלמה ונתונה ביד ישראל, ומפני חיבתה של ירושלים היה דומה אותו יום על כל ישראל כאילו בו ניתנה להם כל ארץ-ישראל.

ויהם את מחנה מצרים...

בו ביום שעמדו כל צבאות ערב וכלי מפצם עמהם, כולם דרוכים לקבל פקודת מפקדיהם "אש על ערי ישראל ועל מחנהו"! ביום כ"ו באייר (=5 ביוני) הקדימום נערי ישראל שעה אחת, ובדמדומי חמה של שחרית יצאו עם מטוסיהם להקות להקות ונתפזרו מעל כל

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ג', כ"ז באייר תש"ע (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שדות התעופה ושאר מרכזי האש של מחנות ערב, ופוצצו כמעט כל מטוסי האויב שעמדו למטה על הארץ כאילו מחכים לפורענותם. ואותם גיבורי ישראל הלכו ובאו, הלכו ובאו ולא נראו בלכתם ולא בואם, כך שעה ארוכה עד שלא שרדו מכלי מפצו של האויב אלא מעטים.

מיד אחרי-כן יצאו צבאות ישראל אשר על הארץ, יצאו לקראת חילות האויב וגדודיו הרבים והכו בהם מכת מוות, מכת תדהמה וישחיתו כלי משחיתם, והנשארים נפלו שבי ביד לוחמי ישראל הם וגדודיהם, אנשי צבא לרבבות, ויתרם נתפזרו במדבר סיני ונפלו איש בחרב רעהו או נדדו הלכו במדבר אין מאכל ומתו והיו למאכל לעוף השמיים. ורבים ממפקדי צבאם שדדו וגזלו את פקודיהם ונטלו מהם צדה ורכב כדי למלט נפשם ... וסוף שנפלו גם הם ביד לוחמי ישראל שבאו לקראתם מפנים ומאחור.
כך התחילה המכה בצבא מצרים אשר בדרום.

אז התרה צבא ישראל במלך עבר הירדן: "אם לא תצא לקראתנו למלחמה, ותשלח את גדודיך לאהליהם, והיתה ארצך לפליטה. ואם תצא לקראתנו למלחמה ויצאנו גם אנו ויירדו עליך כל מכות מצרים!" ויחזק ה' את לבו ולא שעה לאזהרה ויפתח הוא באש, כי סובבו כל שליטי ערב בכחש זה את זה, ויספרו זה לזה על נצחונות תחת מפלות. וכל הנס מנוסת חרב אמר לרעהו: קום רדוף וחלק שלל ישראל!

מאת ה' היתה זאת ...

מאת ה' היתה זאת לחזק גדודי עבר הירדן למלחמת תבוסה, למען תת בידינו את כל ערי הארץ אשר בגבולות דרום ומזרח ארץ-ישראל ואת ירושלים. וביום השלישי למלחמה – הוא כ"ח באייר – נשמע הכרוז: "כל ירושלים בידינו וקול תרועת שופר נשמע משריד בית מקדשנו ותפארתנו", לאמור: אנחנו כאן עם הכותל המערבי שלא זזה משם שכינה מעולם. אף אנו לא נזוז מכאן לעולם – ואז היתה הרווחה לכל ישראל ועלתה הצהלה והשמחה עד לשמיים!

ואחר, טיהרו צבאות ישראל כל שאר חלקי ארץ-ישראל מגדודי אויב, ואז פנו צפונה לגדודי ארם, היא סוריא, ויכו בהם הלוך והכה עד בואם בשערי דמשק ביום הששי למלחמה (היה זה יום שבת קודש) ויעמודו. שעדיין לא הגיעה שעת זכירת 'ברית אברהם' – **"מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת."**

ובשוך המלחמה ביום ב' בסיון, יום שבת קודש היה. אז היתה כל הארץ מטוהרת מזורעי מוות עד תעלת סואץ של מצרים בדרום עד להרי חרמון בצפון וכל גבול ירדן במזרח. ולארץ לבנון היתה פליטה, לא עמד בהם כוחם לצאת למלחמה נגד צבא ישראל, ונמלטו.

מאותות הקשים של עקבתא דמשיחא

אותו יום כ"ח באייר משנת תשכ"ז הוא '**יום ירושלים**' והימים שבאו אחרי כן עד ב' בסיוון, אף על פי שהיתה בהם ישועה גדולה לישראל שבהם יצאו כל ישראל שבארץ-ישראל

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ג', כ"ז באייר תש"ע (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ממוות לחיים ונשמו בהם לרווחה, כל פזורי ישראל שבארצות תבל – אף ישועה גדולה זו שעלתה בהיקפה ובנסיה על נסים גדולים אחדים שנעשו לישראל וניתן להם זכר-עד בפיהם ובלבבם של דורות ישראל, אף היא לא זכתה עדיין לבטוי מלא של הלל והודאה להקב"ה. וזה בכה וזה בכה ולא כאיש אחד ובלב אחד כלפנים בישראל בדורות שלפני האחרונים.
עדיין דברי ריבות נשמעים בשערינו עם טענות ומענות שהן המשך לדברים שתחילתם ביום ה' באייר שנת תש"ח [יום הכרזת המדינה].

אף גם זאת שנתקיים בנו מה שאמרו חז"ל, שבעקבתא דמשיחא [הימים שלפני בואו של משיח] תהא קטגוריא בין תלמידי חכמים. אלה אומרים ככה ואלה אומרים ככה; זה פוסל דברי זה וזה פוסל דברי זה.
ולא כמחלוקת שחלקו חכמים בהלכה מדור דור, שבמחלוקת החכמים – אלה ואלה מודים שאלה ואלה דברי אלוקים חיים הם. אבל מחלוקת זו, אין צד שווה בין החולקים.
זו הקטגוריא – כשהללו פוסלים דברי הללו, אותם ואת אומריהם וכן הללו לחבריהם, זו הקטגוריא בין תלמידי החכמים שבדור הזה, היא שעשתה את עדת ישראל כצאן בלא רועה אחד אלא הרבה רועים, וכל איש הישר בעיניו הוא עושה.

בדורות הראשונים כבר היתה הגזירה של גלות גזורה, וכל נס שנעשה לישראל שדחה הפורענות מלבוא – היה נס שלם לשעתו, ואמרו עליו הלל והודאה ונתחייבו בו לומר שירה לפני הקב"ה...
אבל בדורות האחרונים, אינו כן. שכן – קץ הישועה כבר קרוב לבוא עד תומו, וכל נס שנעשה בימים שבינתיים אינו אלא מקצת מן המקצת ממה שעתיד לבוא אחריו, ואין אומרים שירה על חצי נס.
= משל לחולה מסוכן ביותר שהתייאשו ממנו רופאיו והנה קרה לו נס ונמצאה לו רפואה והוא חי ועדיין שוכב במיטה – אינו מברך ברכת 'הגומל' [ברכת הודיה לה' שמברך אדם שאירע לו נס וניצל מסכנת מוות]. הולך ומבריא, הולך ומבריא, עד כבר יכול להציב רגליו על הארץ – עדיין אינו מברך 'הגומל'. ואימתי הוא מברך? אם יקום והתהלך בחוץ בכל כוחו – אז הוא מברך, כי רפואתו שלמה. =

אף אנחנו בדור זה כן, הרבה נסים נעשו לנו ואולם חזקה וידוע לנו כי כולם יחד אינם אלא מקצת מן הטובה העתידה לבוא עלינו במהירה בימינו יותר מבימי צאתנו מארץ מצרים. מהר יבוא גואל צדק והקב"ה ימהר ויחיש כל גאולתנו ברוב נסיו וחסדיו ככל חזון נביאים אשר נבאו לנו אמת, או אז אמר שירה על הנס השלם, במהירה בימינו אמן סלה.
=-=

[אלה דברי סיכום של הרב כי-טוב, מחבר המאמר]
ומה אני אומר שם? אני אומר: אין הלכה פסוקה, ואי אפשר שתהא הלכה פסוקה בעניין ואין אנו יודעים למה שהעיניים רואות, אבל העיניים אמנם רואות הרבה חיוב, וגם הרבה

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ג', כ"ז באייר תש"ע (11 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שלילה. ואני חוזר בי מן ההנחה הזאת, אבל חוזר ואומר בפה מלא: אין הלכה פסוקה! ולכן אין לנו כאן לא הלל ולא קינה כבימים הכתובים בשלחן-ערוך שכל דבריו פסוקים לכאן או לכאן. אפילו יהו 71 זקני סנהדרין כולם אומרים דבר אחד, אבל אינם יושבים צוותא לדון ולפסוק – אין הלכה פסוקה.
כל שכן כשהדעות של היחידים אמנם חלוקות, ואינם דנים בצוותא. ויש מן הדעות של גדולי היראה וההוראה, למעט הללו שמן [תנועת] המזרחי, אלא אנשים שכולם יראים שאומרים: חס לנו לומר על מעשי נסים של הקב"ה שח"ו מעשי שטן המה. ... וכך אני למד גם משיחותיו של האדמו"ר מאמשינוב זצ"ל בשיחותיו [בשנת תש"ח] שהשמיע דברים בדרך תפילה שתהא זו התחלה למעשים גדולים שאנו מקווים ומצפים להם בכל הלב שיבואו.

לכן, כיוון שאין עוד נביא ולא אתנו יודע עד מה, אין לנו אלא להתחנן ולהתפלל לאלוקי מרום שיחוש לתשועת עמו וח"ו לא יהפכו עלינו המאורעות שארעו לא לטובה. [יש לזכור שדברים אלה נכתבו כשנה לאחר נס ששת-הימים, ולא היום... מ.ג.] ובינתיים – איך אנו יודעים ואין אנו מן המהללים בהלל הגדול או קטן, אף לא מן המקוננים בקינות, אלא מן המתפללים בלבד, שכן **הקב"ה הוא לבדו עשה, עושה ויעשה את כל המעשים ויטיב עלינו החתימה.**

הארכתי דברים רבים אולי שלא לצורך. אולם מכיוון שכבר נכתבו, נכתבו, והלב יודע אם לעקל או ח"ו לעקלקלות. והקב"ה הוא יודע – אני את שלי עשיתי כפי מיטב ומרבית כרכורי לב ומעיים ... לא למען כבודי וכבוד בית אבא אלא למען האמת אשר בלבי ואשר אני הולך בה כל הימים.

כה הם דברי המלמד מירושלים, אליהו כי-טוב

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשִׂמחה ובטוּב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל